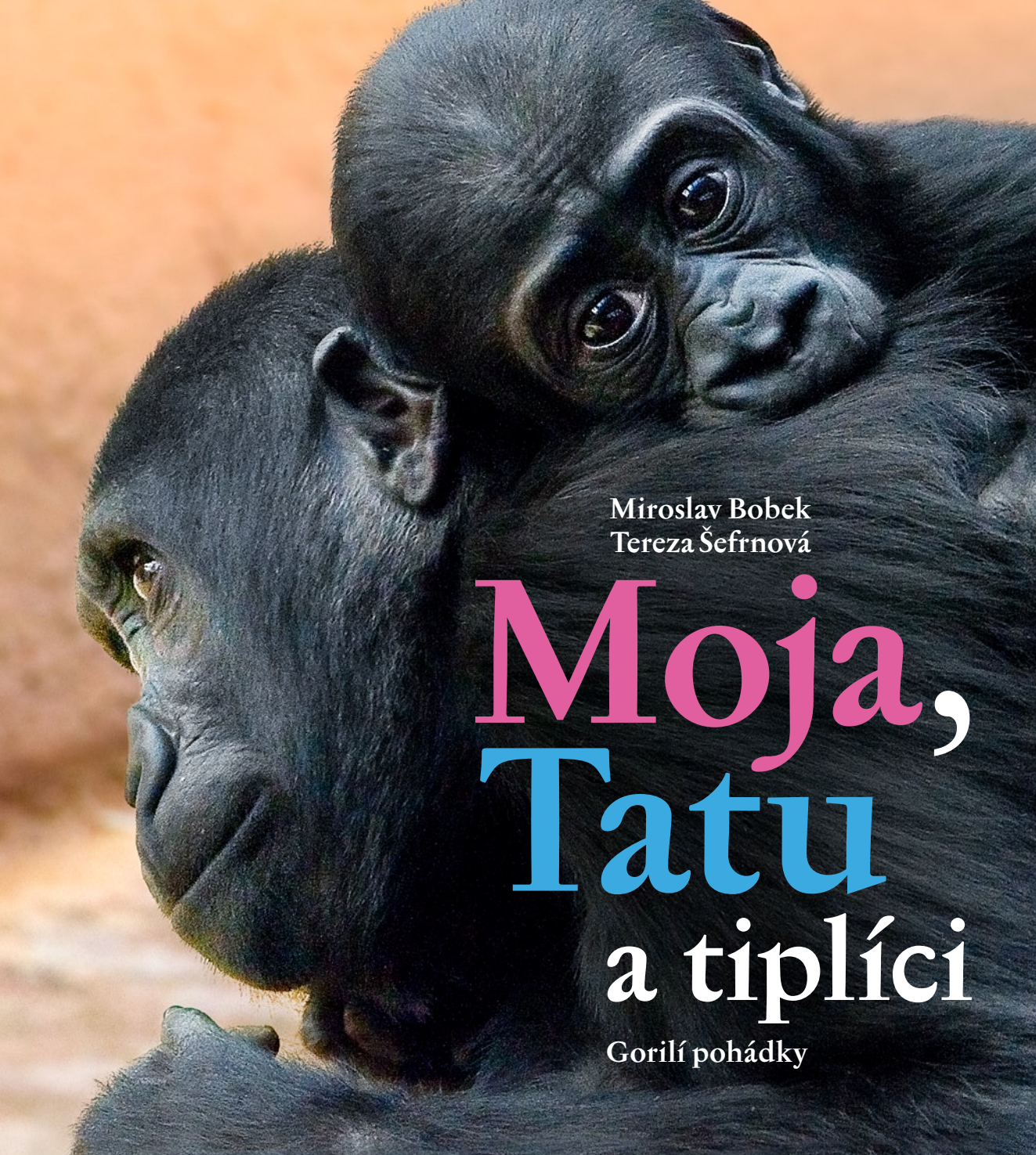

Miroslav Bobek
Tereza Šefrnová

Moja, Tatu a tiplíci

Gorilí pohádky

Obsah

Moja a její rodina	8
Moja a mravenec	14
Jak se Moja učila létat	26
Moja a Kouzelná díra	38
Jak se narodil Tatu	46
Pirátská pohádka	52
Jak našli poklad	62
O největším gorilím malíři	72
Tatu a kos	82
Jak Richard vyzrál na kosáka	88
O nespokojeném hrochovi	96
Jak je přepadli tiplíci	106
Jak zachránili Kambu	124
Místo doslovu	138

Moja

a mravenec

Moja si zálibně prohlížela svůj narozeninový dort. **Kidživu** jí řekla, že oslava začne hned po obědě a pak že si na něm všichni pochutnají. **Moja** se už nemohla dočkat. Ze všeho nejvíc se těšila na kousky ananasu. Ty si nechá až nakonec. Předtím sní kiwi a trochu želé. Taky byla nedočkavá, jak chutnají ty malé bílé kopečky, kterými je dort ozdobený. Nic podobného nikdy nejedla, a dokonce ani neviděla.

„Je to vůbec k jídlu?“ přemýšlela. „Co když jsou to ozdoby jako třeba svíčky? Ale nehoří to. Ani nesvítí. Tak se to asi přece jenom jí. A kdo ví, jestli to nebude ještě lepší než ananas!“

Moju přemohla zvědavost. Rozhlédla se, jestli ji nikdo nepozoruje, a opatrně se dotkla jednoho bílého kopečku. Byl měkký a kousíček jí ho zůstal na prstu. Znovu se rozhlédla a strčila si prst do pusy.

„Nic zvláštního,“ pomyslela si.

A vtom se ozvalo:

„Dáš mi taky?“

Byl to slabounký hlásek, ale **Moju**, která se bála, aby ji někdo nenachytil, strašně vyděsil. Ani se nepohnula, jen očima hledala, kdo a odkud se ozval. „Tady jsem. Přímo před tebou,“ zašlevelil hlásek znovu.

Moja vytáhla prst z pusy, přimhouřila oči a najednou ho uviděla. Na okraji tácu s dortem byl mravenec.

„Tak můžu si vzít?“ zamával na ni tykadly. „Prosím... Šlehačku mám ze všeho nejradši.“

„Šlehačku?“ podivila se **Moja**.

„Šlehačku,“ řekl mravenec. „To bílé, co jsi právě ochutnala.“

„Aha,“ překvapeně odpověděla **Moja**. „No, když ti chutná, dej si.“

„Děkuju!“

Mravenec vyběhl na dort a ukousl si kousilínek šlehačky. Potom další a ještě jeden.

„Je vý-bor-ná!“ rozplýval se. „Šlehačka je ta největší lahůdka na světě! A neříkám to jenom já, ale i moje maminka a všichni mí sourozenci. Jak to, že ji neznáš? Copak gorily šlehačku nejedí?“

Moja pokrčila rameny: „Možná ji nejedí často. Poprvé jsem ji viděla až na tomhle svém narozeninovém dortu...“

„Cože? Ty máš narozeniny?“ vykřikl mravenec.

„Promiň! Jím tvůj dort a ani jsem ti nepopřál.“

Rychle přeběhl dort a usadil se **Moje** na ruce.

„Milá **Mojo**, za sebe i za svou maminku a za všechny své sourozence ti přeji všechno nejlepší k tvým narozeninám!“

Moja poděkovala a pak ji napadlo: „Když máte všichni šlehačku tak rádi, přiveď i maminku a sourozence.“

„Vážně?“ podivil se mravenec. „Maminka nikam nechodí, ale ostatní určitě rádi přijdou!“

Rozběhl se domů a **Moja** nad dortem přemítala, jak je možné, že mravenec šlehačku zná a ona ne. Jestli to nebude tím, že je malý a všude se snadno dostane.

Než to stačila domyslet, začali k ní jako černý potůček proudit mravenci.

Nevěřící se na ten nekonečný zástup zahleděla. To všechno že jsou mravencovi sourozenci? Myslela, že budou dva nebo tři, možná i deset, ale určitě ne takováhle záplava!

Kousek před dortem se mravenčí průvod zastavil. V jeho čele stál mravenec, který už **Moje** pogratuloval, a radostně pokřikoval:

„Tak jsem ti je přivedl!“

„Aha,“ hlesla zaskočená **Moja**. „A to všechno jsou tví sourozenci?“

„Jistě,“ řekl hrdě mravenec. „Celé naše mraveniště je jedna velká rodina. Mám jedenapadesát tisíc pět set třicet dva sourozenců.“

A hned začal ostatní mravence dirigovat. Mávnutím levého tykadla volal jednoho po druhém, aby **Moje** popřáli, a mávnutím pravého tykadla je posílal ochutnat dort.

Moja každému za gratulaci pěkně poděkovala a s obavami po očku sledovala, jak šlehačky na dortu ubývá.

„Ochutnejte i želé a kiwi,“ vyzvala mravence, když byla všechna šlehačka pryč. A s těžkým srdcem dodala: „Samozřejmě si můžete vzít také ananas.“

Mravenci spokojeně pokyvovali, dort se zmenšoval a zmenšoval, ale konec mravenčího zástupu **Moja** pořád neviděla. S tím, že neochutná želé a kiwi,

a dokonce ani ananas, se už pomalu smířovala, jenže co řekne rodičům? Jak jim vysvětlí, co se stalo s dortem?

Čím víc se blížilo poledne, tím byla **Moja** skleslejší. „Kdyby se ten oběd aspoň opozdil,“ pomyslela si, a v tom okamžiku uslyšela: „**Mojo!** Oběd!“

Omluvila se mravencům a pomalu šla k obědu. Mlčky se posadila a zvolna začala jíst. Vůbec jí nechutnalo, ani pořádně nevnímala, co jí.

„**Mojo**, proč se v tom jídle tak štouráš? Copak s tebou je?“ divila se mamka **Kidživu**.

Moja rozpačitě pípla: „Nic.“

„Je unavená, ale počkej, jak ožije, až budeme mít dort,“ řekl táta **Richard**.

Moja se celá příkrčila. Nejradši by byla malá jako mravenec a schovala se do nějaké škvíry.

Po obědě se **Kidživu** slavnostně zvedla: „A teď přinesu narozeninový dort!“

„Mami,“ vyjekla **Moja** a rozběhla se za ní.

Dohnala ji až u dortu. Vlastně u toho, co z něj zbylo. A byl to opravdu jen docela malý kousek.

„Mojo!“ rozzlobeně vykřikla Kidživu. „Proto jsi vůbec neobědvala! Tys před jídlem snědla celý dort!“

„Maminko,“ začala plačtivě Moja, „prosím tě, nezlob se, já...“

„Mlč!“ přerušila ji Kidživu, popadla do ruky tác se zbytkem dortu a strkala před sebou Moju zpátky k ostatním.

„Podívejte!“

Když Moja viděla udivené a rozzlobené pohledy Richarda, Kamby a Šindy, konečně se vzpamatovala: „To jsem nesnědla já!“

„A kdo to tedy byl?“ zeptal se přísně Richard.

S pláčem na krajíčku vyprávěla, jak ochutnala trošičku šlehačky, jak se seznámila s mravencem a jaký přišel zástup gratulantů.

„Ty ses od těch mravenců nechala napálit!“ zabručela Šinda.

„To ne! Sama jsem je pozvala!“ ohradila se **Moja**.
„To jsi hodná, ale že budeš mít tolik nových kamarádů, to jsi nečekala, vid’? Kolik že jich bylo?“ zeptal se mírněji **Richard**.
„Já nevím... Asi padesát tisíc,“ odpověděla **Moja**.
Richard se rozesmál: „Tak tolik gratulantů nikdy žádná gorila neměla!“
To už se začala smát také **Kidživu** se **Šindou** a na konec i **Moja**.
Smáli se dlouho, a když se utišili, **Kidživu** řekla:
„Myslím, že je načase, abychom ten dort dojedli.“
Ani to nestačila dopovědět a všichni se při pohledu na ten ubohý zbyteček dortu znovu rozesmáli.

Místo doslovu (pro rodiče)

Hlavní hrdinové této knihy jsou skuteční a jejich příběhy se odehrály – nebo se mohly odehrát. Jen některé drobnosti je třeba upřesnit či doplnit.

Moja a její rodina (8–13)

Moja se v pražské zoologické zahradě narodila 13. prosince 2004. Je prvním gorilím mláďetem narozeným v České republice – a dva a půl roku byla i mláďetem jediným.

Její otec Richard je opravdu impozantní – váží kolem dvou set kilogramů, přitom je však opatrný a rozvážný. Naproti tomu Mojina máma Kijivu (jejíž jméno v této knížce uvádíme v českém přepisu Kidživu) se i ve skutečnosti nechá velmi snadno vyvést z míry. V gorilí tlupě mívají mláďata řadu „tetiček“. Označují se tak samice, jež si půjčují mláďata ostatních samic, hrají si s nimi a starají se o ně. V tomto smyslu má Moja tetičky dvě: Shindu (zde ji uvádíme jako Šindu) a Kambu. Ve smyslu pokrevní příbuznosti je Mojinou

tetičkou pouze Shinda, která má stejného otce jako Kijivu. Shindě snadno odpustíme její zlomyslnost, když si uvědomíme, že nemůže mít vlastní mládě.

Kamba přišla do pražské zoo až po narození Moji a stala se pojícím prvkem celé skupiny. Mojinou babičkou ale není a není s ní ani nijak příbuzná. Jako jediná z goril v pražské zoo pochází z volné přírody – jako dvouleté mládě byla začátkem 70. let odchycena kdesi v kamerunských pralesích.

Moja a mravenec (14–25)

Moja měla štěstí, že se potkala s „obyčejnými“ mravenci z „obyčejného“ mraveniště, které jsme si vymysleli s entomologem prof. Janem Ždárkem a ve kterém se svou královnou žilo „jen“ 51 533 dělnic. Středně velká kolonie mravence lesního mívá dvě stě tisíc dělnic a v tropech žijící druhy tvoří kolonie čítající až miliony jedinců. Jiné druhy mravenců zase vytvářejí tzv. superkolonie, z nichž největší byla nalezena na japonském Hokkaidó a skládala se ze 45 000 mravenišť, 1 000 000 královen a 306 000 000 dělnic.

„A jak to uděláme?“ zeptal se **Tatu**.

Moja mu neodpověděla, ulomila proutek a štouchla s ním do ropuchy.

„Jedeš! Jdi pryč!“

Ale to už k nim běžela **Kamba** a udýchaně je napomínala:

„Nechte ji! To je přece Růžena!“

A bouřlivě se s ropuchou začala vítat.

Tatu se na to vyjeveně díval a **Moja** zakroutila hlavou.

Babička se z těch tiplíků snad zbláznila!

*Volné pokračování
úspěšné knížky
Moja a páv*

ISBN 978-80-86212-67-8

